

Сухо. Глухо

Микола Руденко

Сухо. Глухо. Тисне щось на вуха,
Плаває тополь вовняний цвіт,
І висить така важка задуха,
Що й на душах виступає піт.

На грозу збирається неначе,
Та чомусь не зважиться ніяк:
Доки хтось у небесах заплаче,
Чорні очі виплаче терняк.

Ранні вишні, мов зірки падучі,
Сиплються до висохлих криниць.

Ходять мигавки в вечірній тучі —
Немічна подоба блискавиць.

Не гроза, а тільки намагання —
Холостими палить сіра мла.
А чекання, ніби ремигання
Сонного, ледачого вола.

Та чимало користі й від суші.
Ти оте побачити зумів,
Як відкрилися змужнілі душі
Для жаданих крапель і громів?